

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 368. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715423440/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

hed om, at de er salige og nyder den evige Glæde, eller skal vi omformes til stive byzantinske Helgenfigurer med Guldallerkener om Hovedet og iføres en snever Tunika med stride og døde Folder, saa siger jeg Tak for min Part.

Skov sagde:

— Ja Heibergs Mefistofeles siger jo i „En Sjæl efter Døden“ om Helvede og Himmerig:

Og her er det bedre, det skal du kende,
end hvor man sidder med bløt Ende
paa en Sky, saa vaad og saa kold som Vand,
og blæser Trompet det bedste man kan.

— Ja vel, ja vel! Hvis Citater og Vittigheder kunde gøre det, sagde Kaptejnen . . . Men de sorte Fyre maa dog have noget, der holder dem oppe . . . Hvem véd, om ikke selv vi to vil længes efter Klokketang eller citere Salmever eller Bibelsprog i vor Dødsstund! . . . Naa, Ludvig Skov, vor lille Alma var brillant i Dag . . . Du ser surt. Kan Du ikke lide hende?

— Nej! svarede Lægen but.

— Saa—aa—aa? Det var kedeligt. Gaar det ikke med Jeres Musik? Hvad?

— Hun gaar ikke, hun løber.

— Hm! Løber fra Dig?

— Det vilde hun gøre, hvis jeg ikke stadig holdt hendes Haand fast som i en Skruestik. Hun er med andre Ord, Onkel Hald, en af de genialt springende, irrationelle, ulogiske Naturer. Hun har Lyst til at synge Fanden et Øre af.

— Og til at synge videre ud, end Dit Akkompagnement kan følge hende?

Doktor Skov spadserede nervøst op og ned i Stuen uden at svare. Kaptejnen fulgte ham med sit lune Smil. Han sagde:

— Vilde Du hellere være fri for de Musiktimer, Ludvig Skov? Det er jo Synd at plage Dig. Jeg véd ikke, om jeg tager fejl, men jeg tror at have mærket, at Du er forpint i den senere Tid, og jeg har skudt Skylden paa den musikalske Undervisning.

Lægen drog et dybt, lydeligt Suk, foldede sine Hænder, saa Fingrene knagede derved, standsede sin Gang, stillede sig foran Kaptejn Hald og sagde med hede Kinder og glødende Øjne:

— Onkel Hald! Du tror vist, at jeg er forelsket i hende.

— Ja Gu' tror jeg det, Ludvig Skov.

— Ja saa er det ene og alene i hendes underlige Sang-